

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2020200291
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:2020200291.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD., v právnej veci žalobcu: G. S., nar. XX.XX.XXXX, Q. XXX, Q., E. Y., proti žalovanému (sťažovateľovi): Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, Tomášikova 14366/64A, Bratislava, IČO: 54 699 464, za účasti: Národná diaľničná spoločnosť, Dúbravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, sekcie výstavby číslo: 24805/2020/SV/71065 zo dňa 16.09.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/157/2020-119 zo dňa 27. apríla 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/157/2020-119 zo dňa 27. apríla 2023 sa zrušuje a vec sa vracia Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „prvostupňový orgán“) vydal rozhodnutie č. OU-TT-OVBP2-2019/039483/Gi, OU-TT-OVBP2-2020/006935/Gi zo dňa 11.06.2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým jednak:

- výrokom I. podľa § 13 ods. 2 písm. a) a b), § 2 ods. 1 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o vyvlastňovaní“) v spojení s § 17a a § 24e zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), vyvlastnil spoluvlastnícke právo žalobcu k nehnuteľnosti - parcela registra „C“, parc. č. XXXX/XX (podiel 2/12), LV č. XXXX, katastrálne územie B., (ďalej len „nehnuteľnosť“), a to pre účel realizácie majetkovoprávneho usporiadania pozemkov zastavaných stavbou diaľnice R1 VSP Sereď-Šoporňa v prospech ďalšieho účastníka konania, na ktorého prechádzalo vlastnícke právo k nim právoplatnosťou tohto rozhodnutia, a jednak

- výrokom II. podľa § 13 ods. 3 písm. a) zákona o vyvlastňovaní určil náhradu za vyvlastnenie v sume: 3514,63 eura, ktorú mal ďalší účastník konania zaplatiť žalobcovi, a to na základe stanovenej všeobecnej hodnoty pozemku 12,39 eura/m².

2. Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo“) rozhodnutím 24805/2020/SV/71065 zo dňa 16.09.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie potvrdilo.

II. Konanie pred správnym súdom

3. Žalobca sa podanou správnu žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „krajský súd“) rozsudkom č. k.: 20S/157/2020 zo dňa 27. apríla 2023 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie Ministerstva a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Správny súd v napadnutom rozsudku poznamenal, že správne orgány sa otázky verejného záujmu v dostatočnej miere nevenovali, avšak táto skutočnosť nie je rozhodujúcim faktorom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie z tohto dôvodu, v ktorom by len doplnil odôvodnenie rozhodnutia v uvedenom smere, by bolo podľa krajského súdu neúčelné, pretože by viedlo len k formálnemu zopakovaniu konania.

5. Námietku žalobcu týkajúcu sa neurčenia primeranej vyvlastňovacej náhrady krajský súd považoval za dôvodnú, nakoľko správne orgány mali povinnosť preskúmať výšku vyvlastňovacej náhrady s ohľadom na spôsob určenia všeobecnej hodnoty dotknutých nehnuteľností, ktorá bola podkladom pre jej určenie.

6. Krajský súd bol toho názoru, že hoci správne orgány nemali oprávnenie vlastnou úvahou nahradiť znalecké posúdenie odborných otázok, mali povinnosť znalecký dôkaz vyhodnotiť z toho hľadiska, či bol postup znalca pri určovaní výšky vyvlastňovacej náhrady súladný so zákonom z hľadiska metodiky použitej pri určení výšky všeobecnej hodnoty dotknutých pozemkov. Touto otázkou sa žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nezaoberal, a preto bez uvedenia jeho úvahy nemohol krajský súd posúdiť jej vecnú správnosť.

7. Krajský súd zdôraznil, že vo vyvlastňovacom konaní sa náhrada za vyvlastnený pozemok podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v platnom znení (ďalej len „stavebný zákon“) určuje vo výške zodpovedajúcej trhovej cene určenej znaleckým posudkom, pričom trhovou cenou pozemku, resp. nehnuteľnosti sa rozumie cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite. Konštatovanie znalca uvedené v znaleckom posudku, že ocenenie bolo vykonané metódou polohovej diferenciácie s odôvodnením, že v čase podania znaleckého posudku nebolo možné vytvoriť porovnávací súbor pre použitie aj tzv. porovnávacej metódy, nebol podľa krajského súdu podložený úkonmi znalca, ktoré by vyplývali z obsahu administratívneho spisu, resp. z obsahu znaleckého posudku. Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by takéto ponuky na realitnom trhu znalec zisťoval a tiež že z dokladov, ktoré v administratívnom konaní predložil žalobca, vyplývajú dôvodné pochybnosti o stanovenej všeobecnej cene pozemku.

8. K stanoveniu východiskovej hodnoty pre obec Váhovce krajský súd uviedol, že nie je jasné, ako k nej znalec skutočne dospel. Krajský súd skonštatoval, že nemožno považovať v tomto štádiu konania použitie metódy polohovej diferenciácie znalcom ako správne. Poukázal tiež na žalobcom predložené doklady v administratívnom konaní. Podľa názoru krajského súdu, použitie porovnávacej metódy je striktné dané stavebným zákonom, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu uvedený nedostatok odstrániť. Poukázal na to, že momentom určenia spravodlivej náhrady za vyvlastnenie je jej časové zohľadnenie v samotnom procese vyvlastnenia, a nie na základe posudku vypracovaného na podklade žiadosti navrhovateľa. Spôsob určenia primeranosti náhrady je podľa krajského súdu jasne zákonom zadenovaný, preto zákonným základom pre jej určenie je porovnávací metóda. Nie je akceptovateľné, aby správny orgán vychádzal zo znaleckého posudku predloženého do vyvlastňovacieho konania, ktorý bol vypracovaný na podklade objednávky ďalšieho účastníka konania a už nie je zákonom dovolené použitie metódy polohovej diferenciácie, ktorú metódu použil znalec. Na tomto základe bola vydaná Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá súčasne definuje v ust. § 2 ods. 1 písm. g) všeobecnú hodnotu majetku ako „výslednú objektivizovanú hodnotu majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať v patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou; obvykle vrátane dane z pridanej hodnoty.“

9. Krajský súd uzavrel, že stavebný zákon predpokladá, že pri určovaní primeranej náhrady bude správny orgán postupovať podľa trhovej ceny inej nehnuteľnosti, a to rovnakej alebo porovnateľnej, teda nie len z polohy a z umiestnenia pozemku, o vyvlastnení ktorého sa koná. Skutočnosť, že trhovú cenu je určená znaleckým posudkom, nezbavuje správny orgán povinnosti postupovať v súlade so zásadou zákonnosti a zistiť skutočný stav týkajúci sa primeranej náhrady za vyvlastnené pozemky.

III. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

10. Proti právoplatnému rozsudku správneho súdu podal žalovaný (ďalej ako „sťažovateľ“) z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP kasačnú sťažnosť a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Sťažovateľ považoval napadnutý rozsudok za vnútorne rozporný, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Poukázal na to, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) SSP, teda zo všetkých týchto dôvodov.

12. Tvrdil, že vo vzťahu k dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP (nesprávne právne posúdenie veci) napadnutý rozsudok neobsahuje akúkoľvek argumentáciu smerujúcu k nesprávnej interpretácii právnych noriem.

13. K dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP sťažovateľ namietal, že krajský súd neuviedol dôvody, ktoré ho viedli k tomuto záveru, dokonca neuviedol, či napadnuté rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. V bode 25 napadnutého rozsudku síce krajský súd uviedol výhrady voči kvalite odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ale následne sám uviedol, že tieto nie sú dôvodom zrušenia tohto rozhodnutia. V bode 26 napadnutého rozsudku síce krajský súd uviedol, že odvolací orgán sa nezaoberal otázkou posúdenia vecnej správnosti znaleckého posudku, ale túto argumentáciu sťažovateľ považuje za nesprávne právne posúdenú, pretože odvolací orgán nemal dôvod uvádzať dôvody k znaleckému posudku, ktoré nemajú oporu v zákone o vyvlastňovaní. Krajský súd totiž zamieňa všeobecnú hodnotu podľa § 4 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní a trhovú cenu podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona.

14. K dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP (zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci) sťažovateľ neidentifikoval žiadnu argumentáciu.

15. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za zmätočný, pretože vo výroku vracia vec na ďalšie konanie orgánu, ktorý už nie je príslušný. Tiež sa ohradil voči tomu, že v časti „relevantná právna úprava“ správny súd neuviedol ustanovenia stavebného zákona, ktoré na vec aplikoval.

16. Z napadnutého rozsudku podľa sťažovateľa nevyplýva ani to, či žalobca spĺňal podmienky podľa § 49 SSP.

17. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľ videl v tom, že krajský súd opakovane uvádza, že náhrada za vyvlastňovaný pozemok sa poskytuje vo výške trhovej ceny. Krajský súd mal aplikovať namiesto príslušného právneho predpisu (§ 4 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní) ustanovenia § 111 ods. 2 stavebného zákona. Sťažovateľ je toho názoru, že zákon o vyvlastňovaní podrobne upravuje vyvlastňovacie konanie a že stavebný zákon nie je všeobecným právnym predpisom vo vzťahu k zákonu o vyvlastňovaní. Podľa sťažovateľa neexistuje žiadny iný logický a zákonný dôvod na aplikáciu stavebného zákona. Zdôraznil, že zákon o vyvlastňovaní nepredpisuje, akú metódu má znalec použiť, preto je výber metódy na znalcovi.

18. Ďalší účastník konania sa stotožnil so sťažnosťnými bodmi žalovaného. Poukázal na to, že stavebný zákon obsahuje najširšiu úpravu vyvlastnenia, pričom s účinnosťou od 01.07.2016 proces vyvlastnenia upravuje zákon o vyvlastňovaní. Tento zákon ustanovuje ako podklad na určenie náhrady za vyvlastnenie „všeobecnú hodnotu pozemku“, ktorá sa v zmysle vyhlášky č. 492/2004 Z. z. stanovuje viacerými možnými metódami, pričom výber vhodnej metódy vykoná znalec.

IV. Konanie na kasačnom súde, právne názory kasačného súdu

19. Prejednávaná vec bola predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“) ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu.

20. Najvyšší správny súd preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

21. Podľa § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Kasačný súd prisvedčil námietkam sťažovateľa, že napadnutý rozsudok je zmätočný a nedostatočne odôvodnený.

23. Krajský súd vo vzťahu k prieskumu výroku o náhrade za vyvlastnenie opakovane aplikoval § 111 ods. 2 stavebného zákona, keď v bode 27 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že „použitie porovnávacej metódy je striktné dané stavebným zákonom, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu uvedený nedostatok odstrániť“, avšak neuviedol dôvod aplikácie tohto zákonného ustanovenia na predmetnú vec.

24. Pred účinnosťou zákona o vyvlastňovaní bola procesná úprava vyvlastnenia komplexne upravená v stavebnom zákone. Po prijatí zákona o vyvlastňovaní nastal stav, keď v čase vydania preskúmaných rozhodnutí, ako aj napadnutého rozsudku, boli platné a účinné dve rozdielne procesné právne úpravy vyvlastňovania popri sebe. Vzhľadom na to, že zákon o vyvlastňovaní je neskoršou právnou úpravou, zároveň účel vyvlastnenia je upravený v osobitnom predpise - § 24e zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) (t. j. nejedná sa o účel vyvlastnenia, ktorý by bol upravený výlučne v § 108 ods. 2 stavebného zákona), bola zo strany orgánov verejnej správy na uskutočnenie vyvlastnenia použitá správna procesná norma - zákon o vyvlastňovaní. Toto potvrdzuje aj právna doktrína - k tomu porovnaj napr. FEČÍK, Marián. § 128 [Zásahy do vlastníctva]. In: ŠTEVČEK, Marek, DULAK, Anton, BAJÁNKOVÁ, Jana, FEČÍK, Marián, SEDLAČKO, František, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 933-934, keď použitie zákona o vyvlastňovaní pri obdobnom účele vyvlastnenia implicitne aproboval kasačný súd napr. aj v rozhodnutí vo veci sp. zn. 4Svk/20/2021, resp. kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 18SKomp/9/2022.

25. Ak mal krajský súd za to, že otázku náhrady za vyvlastnenie je potrebné interpretovať podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona, mal svoje úvahy na použitie tejto normy adekvátne odôvodniť (či vykladal všeobecnú hodnotu pozemku podľa § 4 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona, resp. ak áno, z akého dôvodu).

26. Napadnutý rozsudok neobsahuje žiadne úvahy správneho súdu pre použitie uvedenej normy (napr. či túto aplikoval analogicky, či sa snažil o ústavnokonformný výklad pojmu „všeobecná hodnota“, či zohľadnil špecifickosť účelu vyvlastnenia v predmetnej veci - k pozemku nachádzajúcemu sa v čase vyvlastňovania sa pod diaľnicou a pod.). V napadnutom rozsudku teda úplne absentujú myšlienkové pochody krajského súdu, ktoré viedli k aplikácii § 111 ods. 2 stavebného zákona.

27. Z rozsudku krajského súdu tiež nie je možné vyabstrahovať, či, resp. ako tento vyhodnotil to, že zákon o vyvlastňovaní pozná pojem „všeobecná hodnota“. V napadnutom rozsudku krajský súd aplikoval § 111 ods. 2 stavebného zákona na predmetnú vec, avšak svoje úvahy neprepojil s príslušnými ustanoveniami zákona o vyvlastňovaní.

28. Zároveň z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že právne posúdenie v bode 27 napadnutého rozsudku je aj vzhľadom na pokyn orgánu verejnej správy v bode 28 napadnutého rozsudku rozhodujúce. Napriek tomu stanovisko krajského súdu vo vzťahu k určeniu metódy za vyvlastnenie podľa stavebného zákona nie je v napadnutom rozsudku dostatočne odôvodnené. Kasačný súd za uvedeného právneho stavu nemôže nahrádzať absenciu úvah krajského súdu a jeho právne názory sám nachádzať.

29. Sťažovateľ tiež namietal zmätočnosť napadnutého rozsudku v tom zmysle, že krajský súd síce uviedol výhrady voči kvalite odôvodnenia výroku o vyvlastnení práv k pozemku, ale následne konštatoval, že uvedené by nebolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Preto sťažovateľ neidentifikoval v napadnutom rozsudku dôvod, na základe ktorého krajský súd zrušil vec podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP.

30. Zo zákona o vyvlastňovaní vyplýva, že rozhodnutie o vyvlastnení má dva výroky: (i) o vyvlastnení práv k pozemku alebo ku stavbe a (ii) o náhrade za vyvlastnenie a o spôsobe jej úhrady. Z ustanovenia § 14 zákona o vyvlastňovaní vyplýva akcesorická povaha výroku podľa § 13 ods. 3 (o náhrade za vyvlastnenie) k výroku podľa § 13 ods. 2 (o vyvlastnení), keď zrušením výroku podľa § 13 ods. 2 stráca platnosť aj výrok podľa § 13 ods. 3.

31. Správny súd v predmetnej veci dospel v bode 25 napadnutého rozsudku k záveru, že výrok o vyvlastnení nie je dostatočne odôvodnený, ale následne uviedol že „táto skutočnosť nie je rozhodujúcim faktorom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia“. Krajský súd teda uznal za dôvodnú žalobnú námietku, že správne orgány nedostatočne odôvodnili verejný záujem na vyvlastnení.

32. Krajský súd následne v záverečnom usmernení pre žalovaného v bode 28 napadnutého rozsudku neuviedol, že je úlohou správneho orgánu o vyvlastnení nanovo rozhodnúť a verejný záujem na vyvlastnení dostatočne odôvodniť. Explicitne žalovaného zaviazal riadiť sa „právnym názorom správneho súdu tak, ako to je uvedené v bodoch 26, 27 tohto rozsudku“. Uvedené body napadnutého

rozsudku sa týkali len výroku podľa § 13 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní - konkrétne výšky náhrady za vyvlastnenie a procesného postupu jej určovania.

33. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať.

34. Kasačný súd - nad rámec explicitných kasačných námietok - dopĺňa, že ak krajský súd identifikoval vady aj vo výroku o vyvlastnení (výrok I. - k tomu pozri aj bod 1 tohto rozsudku), mal v napadnutom rozsudku jednoznačne uviesť, či sa v novom konaní orgán verejnej správy má venovať doodôvodneniu verejného záujmu na samotnom vyvlastnení - tak, ako tento nedostatok krajský súd identifikoval, avšak izolovane ho nepovažoval za natoľko relevantný, aby kvôli nemu zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie.

35. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právny štát, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 SSP. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu potom musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Nepreskúmateľné rozhodnutie tiež nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces. Správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania alebo odpovedať na každú jeho námietku či argument, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

36. Kasačný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie je časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon ustanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplynúť, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu.

37. Kasačný súd po preskúmaní obsahu, štruktúry a logických nadväzností vyhodnotenia jednotlivých skutkových dôvodov v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že správny súd nepostupoval v intenciách ust. § 139 ods. 2 SSP, druhá a tretia veta. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

38. Zmätočnosť napadnutého rozsudku v intenzite, ktorá by sama o sebe odôvodňovala jeho zrušenie - naopak - nespôsobuje jeho výrok, ktorým krajský súd vrátil vec na ďalšie konanie Ministerstvu - t. j. orgánu, ktorý už nie je po inštitucionálnej zmene príslušný vo veci konať. Vrátenie veci na ďalšie konanie nepríslušnému orgánu verejnej správy síce zo strany krajského súdu nepochybne nie je žiaducim javom, avšak zároveň v prípade straty svojej príslušnosti by takýto orgán mal postupovať podľa § 20 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a vec by postúpil na ďalšie konanie orgánu, ktorý je na konanie príslušný.

39. Tiež skutočnosť, že v časti „relevantná právna úprava“ správny súd neuviedol znenie všetkých zákonných ustanovení, ktoré následne na vec aplikoval, nie je zásadným nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z ustanovenia § 139 ods. 2 SSP ani z inej normy nevyplýva povinnosť správneho súdu v rozsudku odcitovať znenie všetkých ustanovení, ktoré súd v rozsudku použije.

40. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že napadnutý rozsudok neobsahuje odôvodnenie k tomu, že žalobca spĺňa podmienku podľa § 49 ods. 1 prvá veta za bodkočiarkou SSP (ktorá skutočnosť z obsahu súdneho spisu vyplýva), toto nie je obligatórna náležitosť rozsudku podľa § 139 SSP. Zároveň nič nebránilo sťažovateľovi ako účastníkovi konania nahliadnuť do súdneho spisu a verifikovať splnenie predmetnej podmienky.

41. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná v časti namietajúcej rozporu v záveroch krajského súdu v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) SSP, preto napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil podľa ustanovenia § 462 ods. 1 SSP na ďalšie konanie Správneho súdu v Bratislave.

42. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu postupovať pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia spojení s prvostupňovým rozhodnutím v medziach podanej správnej žaloby. Ak správny súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť, zároveň v odôvodnení jednoznačne uvedie, či vada prvostupňového rozhodnutia vo vzťahu k výroku o vyvlastnení (k tomu pozri je bod 13 tohto rozsudku) je vadou, ktorá má byť v ďalšom konaní odstránená príslušným správnym orgánom alebo nie. Zároveň sa správny súd v novom rozsudku vo veci argumentačne vysporiada s tým, aké právne normy na vec aplikuje a ich použitie dostatočne odôvodní.

43. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zruší rozhodnutie správneho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v kontexte s vyššie citovaným ustanovením o trovách kasačného konania, o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne správny súd.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 147 ods. 2 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** j e prípustný opravný prostriedok.